

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: J. N., IČO: ...
sídlem F. 910, K.

zastoupen advokátem JUDr. Janem Luhanem
sídlem Masarykova 1250, 289 22 Lysá nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2016, č. j. 1776/500/15, 56831/ENV/15

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 5. 12. 2016, č. j. 1776/500/15, 56831/ENV/15 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta JUDr. Jana Luhana.

Odůvodnění:

I. Základ sporu a průběh předcházejícího řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 5.12.2016, č. j. 1776/500/15, 56831/ENV/15 (dále jen „napadené rozhodnutí“),

jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha ze dne 30.6.2015, č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1505130.003/15/PDS (dále jen „správní rozhodnutí“). Správním rozhodnutím byla žalobci podle § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“) uložena pokuta ve výši 150 000 Kč.

2. Podle správního rozhodnutí se žalobce dopustil ohrožení životního prostředí v lesích, a to tím, že v období ode dne 5.12.2014 do dne provedení inspekčního šetření dne 18.3.2015 na lesním pozemku p. č. 258/6 v k. ú. Mratín způsobil vyvážením dříví koleje hluboké 25 až 50 cm o délce 322 m a dále vyvážením a přibližováním dříví poškodil 10 dřevin oděrem kůry bez následné sanace ran. Tím měl vlastním zaviněním vytvořit podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů, čímž porušil § 11 odst. 1, § 34 odst. 1 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“).
3. Při inspekčním šetření ze dne 18.3.2015 byly zjištěny hluboké koleje na vyvážecích linkách, způsobené vyvážením dříví realizovaným v rámci mýtní úmyslné těžby. Vážné poškození půdního povrchu vzniklo pojezdem a činnostmi vyvážecí soupravy, hloubka kolejí se pohybovala v rozpětí od 25 cm po 50 cm a celková délka kolejí o této hloubce byla 322 m. Nejdelší linka s hlubokými kolejemi byla vedena pod svahem a bylo zřejmé, že půda nebyla pro přibližování v tomto místě vhodná. V blízkosti linky se nacházel vodní tok a vlivem stékání vody ze svahu bylo místo, kudy byla část linky vedena, trvale vlhké. Kvůli značné hloubce kolejí došlo k obnažení kořenů stromů v blízkosti linek a vyvážením dříví byly poškozeny kořenové systémy. Vzhledem k výše uvedenému ČIŽP konstatovala porušení lesního zákona, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle zákona o ČIŽP.
4. Dne 4.6.2016 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení spojené s usnesením o lhůtě pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Dne 4.6.2015 byl na ČIŽP přijat telefonát žalobce, který uvedl, že těžbu na lesním pozemku prováděl a koleje na pozemku vznikly jeho činnostmi. Dále žalobce uvedl, že měl v úmyslu uvést pozemek po těžbě do původního stavu, avšak nový vlastník pozemku mu zakázal vstup na lesní pozemek. Dle žalobce mu bylo znemožněno dokončení mýtní úmyslné těžby. Žalobce dále správnímu orgánu telefonicky sdělil, že stav lesních pozemků po těžbě uvádí vždy do stavu odpovídajícího platné legislativě a zájmový lesní pozemek do původního stavu neuvedl jen kvůli znemožnění vstupu novým vlastníkem (viz záznam o přijetí telefonátu založený ve správním spise).
5. Dne 17.6.2015 bylo ČIŽP doručeno písemné vyjádření žalobce, který v něm uvedl, že těžbu na lesním pozemku prováděl v zimních měsících, kdy ovšem nedocházelo k zámrazu půdy, a proto těžbu přerušoval kvůli eliminaci větších škod na lesním pozemku. Žalobce zopakoval, že plánované potěžební úpravy lokality nemohl provést, neboť mu byl novým vlastníkem zakázán vstup na výše uvedený lesní pozemek a žalobce tento zákaz respektoval.
6. Ve správním rozhodnutí bylo konstatováno, že vyvážení dříví mělo být prováděno tak, aby k takto závažnému poškození půdního povrchu nedošlo. Vyvážecí linka měla být bud'

umístěna na jiném místě, nebo měly být použity vhodné metody pro rozložení tlaku vyvážecí soupravy na půdu při jejím pojezdu. Případné uvedení pozemku do původního stavu by nezvrátilo zásah do půdních profilů, poškození kořenů dřevin ani oděr kůry. Následně správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobcem zvolený způsob vyvážení i umístění vyvážecí linky měl za následek vznik kolejí hlubokých 25 až 50 cm, které způsobily ohrožení životního prostředí v lesích. Pojezdem vyvážecí soupravy v nevhodném místě došlo k vytvoření nepřiměřeně hlubokých kolejí, čímž došlo zároveň k vyvinutí nadměrného tlaku na kořenovou soustavu okolních stromů a poškození kořenů ve vrchních horizontech půdy. Takto poškozené kořeny jsou vstupní branou k pronikání houbových chorob do dřeviny, čímž je ohrožena její stabilita i existence. Rovněž poškození dřevin oděrem kůry při přibližování u vyvážení bez následné sanace těchto ran mohlo vést k napadení houbovými chorobami a náchylnosti k napadení hmyzími škůdci. Následkem hnilob u poškozených kořenových systémů lze očekávat narušení stability porostu a hrozící vývraty a zlomy. Z těchto důvodů správní orgán prvního stupně při zvážení závažnosti, doby trvání, způsobu a rozsahu protiprávního jednání a jeho následků uložil žalobci pokutu ve výši 150 000 Kč, tedy v samé spodní hranici zákonné sazby.

7. Proti správnímu rozhodnutí podal žalobce v řádné lhůtě odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že ve výroku správního rozhodnutí změnil označení účastníka (IČO a sídlo nahradil datem narození a místem pobytu žalobce). V ostatním zůstal výrok rozhodnutí nezměněn.
8. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že při telefonickém hovoru ze dne 4.6.2015 žalobce tvrdil, že těžbu na předmětném pozemku prováděl a koleje na pozemku vznikly jeho činností. Dále ve vyjádření ze dne 15.6.2015 uvedl, že se mu těžbu na pozemku povedlo s výjimkou asi 20 stromů dokončit na konci dubna 2015. K doloženým kopiím faktur, jež byly vystaveny spol. ESPRIT STUDIO, s.r.o., v prosinci 2014 a lednu 2015, která měla dle žalobce fakticky provádět těžební práce, žalovaný uvedl, že za předpokladu, že společnost provádějící těžbu fakturovala práce po jejich skončení, bylo přibližování a vyvážení dříví společností ukončeno v lednu 2015. Žalobce podle žalovaného sice odkázal na faktury vydané jmenovanou společností a uvedl, že tato společnost nesla případnou odpovědnost za škody způsobené prováděním těžebních prací, ale uzavřené smluvní ujednání s uvedenou společností nedoložil.
9. Dále žalovaný uvedl, že si žalobce měl být vědom toho, že jeho vyjádření je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobce sice tvrdil, že těžba prováděná společností ESPRIT STUDIO, s.r.o., byla prováděna v zimních měsících, a že těžba byla v průběhu zimy pozastavována tak, aby nedošlo k větším škodám, ale to je v rozporu se skutečnostmi zjištěnými během inspekčního šetření. Na předmětném pozemku byly zjištěny hluboké koleje na vyvážecích linkách způsobené vyvážením dříví a podél vývozních linek v porostních skupinách nedotčených těžbou došlo k poškození minimálně deseti stromů. Inspekčním šetřením bylo dále zjištěno, že na předmětném pozemku je vývozní linka vedena pod svahem, v blízkosti linky se nachází vodní tok a vlivem stékání vody ze svahu je místo, kudy je linka vedena, trvale vlhké. Půda nebyla pro přibližování v tomto místě vhodná. Těžba probíhala v nevhodných klimatických podmínkách, kdy byla únosnost půdy snížena nadměrným zamokřením, a žalobce na předmětném pozemku vyvážel dříví v místech k této činnosti nevhodných. Žalobce mohl vybrat pro těžbu vhodnější období. Od ukončení těžby (leden 2015) až do doby zákazu vstupu žalobce na předmětný pozemek

uplynuly tři měsíce, což byla dle žalovaného dostatečně dlouhá doba k zajištění potěžebních úprav. V případě poškození půdních horizontů a kořenových systémů lesních dřevin se jedná o dlouhodobý stav, který se pouhou úpravou terénu v místě poškození nedá ihned napravit. Potěžebními úpravami by došlo pouze k zakrytí poškození, nikoliv k jeho nápravě.

10. Správní orgán prvního stupně podle žalovaného náležitě přihlédl k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání, přičemž výše uložené sankce se ve srovnání s možnou horní hranicí pokuty jeví jako přiměřená k prokázanému správnímu deliktu, jehož následkem došlo k vážnému porušení půdního povrchu a poškození dřevin. Rozsah, hloubka a délka vyjetých kolejí byla značná a překračovala rámec možných škod při řádném hospodaření v lese. Žalobce nebral ohled na aktuální únosnost půdy a neprovedl opatření k omezení škod na lesním pozemku, čímž vznikly nepřiměřeně hluboké koleje. Žalobce, i když si musel být vědom škodlivých následků své činnosti, v činnosti pokračoval až do skončení těžby, místo toho, aby práce přerušil, a předešel tak vzniku ještě větších škod, nebo učinil taková opatření, aby další škody minimalizoval. Kvůli značné hloubce kolejí došlo k obnažení kořenů stromů v blízkosti linek a vyvážení dříví byly poškozeny kořenové systémy, které jsou vstupní branou k pronikání houbových chorob do dřevin, čímž je ohrožena jejich stabilita i existence. Rovněž poškození dřevin oděrem kůry při přibližování a vyvážení bez následné sanace může vést k napadení houbovými chorobami a k náchylnosti k napadení hmyzími škůdci. Následkem hnilob a poškození kořenových systémů je narušení stability porostu a také hrozící vývraty a zlomy. Kvůli narušení povrchu půdy hrozí zvýšené riziko eroze a narušení vodního režimu v okolí kolejí. Žalovaný tak uzavřel, že v tomto případě se nejednalo o poškození akceptovatelné při hospodaření v lese a došlo k porušení ustanovení § 33 odst. 5 a § 34 odst. 1 lesního zákona.
11. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že ze zápisu z inspekčního šetření je patrné, že v době inspekčního šetření byla na vedlejším lesním pozemku odstavena vyvážecí souprava traktor Belarus s RZ: x. Podle výpisu z registru vozidel je provozovatelem tohoto vozidla žalobce. Ten však namítal, že v případě tohoto vozidla jde o malou vyvážecí soupravu s malou nosností, toto vozidlo rozhodně nevyváželo silné těžké kusy. Výpis z registru silničních vozidel pouze prokázal přítomnost techniky vlastněné účastníkem na předmětném pozemku (resp. na sousedním pozemku), nejedná se o důkaz, že by přímo toto vozidlo způsobilo poškození půdního povrchu či poškození dřevin.

II. Obsah žaloby

12. **V prvním žalobním bodě** žalobce namítal, že byl vadně označen jako účastník řízení. Žalovaný totiž napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že namísto identifikace žalobce identifikačním číslem osoby (IČO) jej v záhlaví rozhodnutí označil datem narození a trvalým bydlištěm. Tím rozhodnutí zatížil vadou, jelikož žalobce jednal jakožto podnikající fyzická osoba a podezření ze spáchání správního deliktu (nyní přestupku) se týká jeho podnikatelské činnosti. Označení pouhým datem narození a adresou bydliště vede k matoucím závěrům - pokud by byl žalobce označen jako fyzická osoba a nikoliv jako podnikatel, musel by se daného deliktu dopustit osobně a nebylo by mu možné přičítat jakékoliv jednání jeho zaměstnanců.

13. **Ve druhém žalobním bodě** žalobce namítal nesrozumitelnost a neurčitost výroku rozhodnutí. Formulace údajného správního deliktu neumožňuje určit, kdo fakticky těžební práce prováděl, na čí příkaz či pokyn, a kdo a v jakém rozsahu nese za případný způsobený delikt odpovědnost. Žalobce uvedl, že lze prokázat, že on osobně fyzicky žádné lesní práce neprováděl, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani z odůvodnění správního rozhodnutí nelze seznat, co správní orgány myslely tím, že žalobce „způsobil“, „poškodil“ či „vlastním zaviněním vytvořil podmínky“, jak je uvedeno ve výroku správního rozhodnutí. Podle žalobce existuje rozdíl mezi tím, když subjekt něco způsobí, poškodí či zaviní, a tím, když za toto nese právní odpovědnost, ať už deliktní či občanskoprávní.
14. **Ve třetím žalobním bodě** žalobce namítl, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány si nesprávně vyložily jeho laické vyjádření, a to jak telefonické (ze dne 4.6.2015), tak písemné (ze dne 15.6.2015). Žalobce totiž, jako osoba neznalá práva, zaměnil svou občanskoprávní odpovědnost ve vztahu k vlastníku pozemku se svou deliktní odpovědností za správní delikt. Žalobce si dle svého tvrzení neuvedl, že každá z těchto odpovědností má jiný právní základ. Škody, za které byl případně objektivně občanskoprávně odpovědný vůči vlastníku pozemku, neznamenaají automaticky odpovědnost za spáchaný delikt. Žalobce nikde a nikdy neuvedl, že by způsobil koleje v půdě a oděr kůry několika dřevin osobně nebo svými zaměstnanci, ale vycházel z toho, že za to nese právní odpovědnost.
15. Podle žalobce je však prokazatelné, o což se v průběhu správního řízení pokoušel, že značnou část těžby (cca 95 %) prováděla jím objednaná společnost ESPRIT STUDIO, s.r.o. Správní orgány však jednatele této společnosti nevyslechly a předložené faktury, které byly objednanou společností vystaveny v zájmovém období, bagatelizovaly. Existence těchto faktur však prokazuje, že tato společnost pro žalobce vykonávala těžbu dřeva. Žalobce má za to, že jeho nepřesné, resp. neúplné vyjádření nemůže vést správní orgány k tomu, aby rezignovaly na úplné a správné zjištění skutečného stavu.
16. Zjištění registračních značek a vlastníka vozidel, které správní orgán viděl v lese při prohlídkách, nemohlo vést k závěru, že právě tato vozidla způsobila poškození životního prostředí v lese. V době inspekčního šetření dne 18.3.2015 již těžba dřeva neprobíhala. Podle žalobce tak nebylo vyvráceno jeho tvrzení, že k vytýkaným zásahům (koleje v půdě, poškození kůry stromů) došlo již v období prosinec 2014 - leden 2015, kdy bylo provedeno již cca 95 % plánované těžby a svozu. Nápravná opatření žalobce plánoval až na jarní měsíce roku 2015, a to po úplném ukončení celé těžby. Toto mu však již nebylo umožněno.
17. **Ve čtvrtém žalobním bodě** žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení věci. Žalobce poukázal na to, že správní soudy judikovaly, že odpovědnost za poškození životního prostředí v lesích nese ten, kdo konkrétní deliktní jednání prováděl a vlastním zaviněním vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů (např. v rozhodnutí Městského soudu v Praze č. j. 3 A 140/2014-40 nebo č. j. 3 A 66/2014 - 42). Odpovědný je tedy ten, kdo problematickou těžbu skutečně realizoval a poškození životního prostředí způsobil. V souladu se zněním zákona je i v soudní praxi dle žalobce vyžadováno zaviněné jednání a nepostačí samo o sobě zjištění škodlivých následků. Žalobce má za to, že jakékoli zavinění

ve vztahu k tvrzenému poškození životního prostředí v lesích mu prokázáno nebylo. Provedením těžby pověřil kvalifikovanou společnost, která pro něj obdobným způsobem již několikrát pracovala, a mohl proto předpokládat plně odborné a šetrné provádění prací.

18. Žalobce připustil, že správním úřadům nepředložil písemnou smlouvu s touto společností, a to z toho důvodu, že smlouva byla uzavřena ústně. Pokud by jeho zavinění bylo spatřováno v tom, že pověřenou společnost nekontroloval, pak by ani takovýto závěr nemohl vést k závěru, že spáchal předmětný delikt (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25.10.2016, č.j. 3 A 140/2014-40, navazující na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2004, č.j. 5 A 42/2002-43).
19. Správní delikt, jehož spácháním byl žalobce uznán vinným, je v zákoně popsán velmi obecně. Podle žalobce je nutné dostatečně přesně popsat jednání, jeho okolnosti a důsledky pro životní prostředí v lese. Těžba dříví musí nutně určité stopy v terénu zanechat, což je dáno již fyzikálními zákony. I přes ohleduplný a šetrný postup však někdy dojde k určitému poškození porostu či podloží, negativní dopady tak nelze vyloučit, pouze je nutno je minimalizovat. Právě z toho důvodu se nelze spokojit s velmi obecným závěrem správního orgánu prvního stupně i žalovaného ohledně doby a způsobu, kdy došlo k zásahu do životního prostředí.
20. **V pátém žalobním bodě** žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v uložení nepřiměřeně přísné sankce. Bez ohledu na to, zda byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu právem či nikoliv, považuje žalobce uloženou sankci za nepřiměřeně přísnou a neodpovídající závažnosti zjištěného deliktu ani skutečným následkům pro životní prostředí. Závěr žalovaného, že byla uložena sankce ve výši 3 % z maximální možné výše, a z tohoto důvodu je přiměřená, je nepřesvědčivý. K nepřiměřenosti sankce žalobce odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze vydané pod sp. zn. 3 A 66/2014, kdy za neporovnatelně závažnější a intenzivnější zásah do životního prostředí byla uložena pokuta ve stejné výši, a proto v tomto případě měly správní orgány uložit pokutu v podstatně nižší míře.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

21. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že k námitkám obsaženým v žalobě, které se do značné míry shodují s námitkami uplatněnými v odvolání i během správního řízení, odkazuje v plném rozsahu na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
22. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že má za to, že ust. § 68 odst. 2 s. ř. ve spojení s § 18 odst. 2 s. ř. aplikoval správně, jelikož i podnikající osoba je předně osobou fyzickou, která má být ve výroku rozhodnutí identifikována předně jménem, příjmením a datem narození. Z kontextu rozhodnutí i celého správního řízení je zřejmé, že řízení se s žalobcem vede na základě jeho postavení podnikající fyzické osoby a ve vazbě na jeho podnikatelskou činnost. Na základě změny v označení nemůže docházet k mylným závěrům o deliktním jednání a jeho subjektu, naopak žalovaný provedenou změnou napravit vady označení účastníka ve správním rozhodnutí.

23. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že současný postoj žalobce je v přímém rozporu s jeho vyjádřeními v průběhu správního řízení, kdy v telefonickém vyjádření uvedl, že těžbu na předmětném pozemku prováděl a vyjeté koleje vznikly jeho činností. Ze správního rozhodnutí a z podkladů pro jeho vydání jednoznačně vyplývá, že protiprávní činnost byla způsobena přímo žalobcem při výkonu jeho podnikatelské činnosti, resp. jeho zaměstnanci či jím pověřenými osobami. V řízení započatém až v důsledku porušení právních předpisů nebylo již možné identifikovat přesné detaily těžebních prací, resp. vyvážení dříví z místa těžby – tj. která konkrétní fyzická osoba způsobila oděr kterého stromu apod. Na základě uvedených podkladů a rovněž i např. vzhledem k osobě provozovatele motorových vozidel vyskytujících se v době inspekčního šetření na lesním pozemku je možné předmětné deliktní jednání přičítat právě žalobci coby fyzické osobě podnikající při výkonu podnikatelské činnosti (tj. včetně jednání jeho zaměstnanců apod.).
24. Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkami uvedenými ve třetím žalobním bodě, ani s tvrzením žalobce, že nikdy a nikde neuvedl, že způsobil koleje v půdě a oděr kůry dřevin osobně nebo svými zaměstnanci. Žalovaný odkázal na záznam o přijetí telefonátu ze dne 4.6.2015, kde je uvedeno, že koleje na pozemku vznikly činností žalobce. Ve vyjádření ze dne 15.6.2015 žalobce dále uvedl, že: „*Tuto těžbu jsem koupil jen jako těžbu bez pozemku na kupní smlouvu od firmy Kralovická lesní s.r.o. dle řádné smlouvy a faktury... Těžba na tomto pozemku se mi povedla až na výjimku cca 20 stromů téměř dokončit na konci dubna 2015 a v tomto případě byly potěžební úpravy úklid, nátery stromů atd. plánovány na přelom dubna a května. Bohužel k tomuto již nedošlo, a to z důvodu toho, že mě kontaktoval nový majitel pozemku (kontakt jak telefonicky, tak emailem) pan T. a zakázal mi s okamžitou platností vstup na jeho pozemky. Mohl jsem si pouze dle domluvy odvézt dřevo, které bylo složeno na kraji lesa (OM). I přes mé upozornění, že nejsou dokončené potěžební úpravy plochy, mě na tento pozemek nepustil.*“ Z toho dle žalovaného vyplývá, že při prvostupňovém rozhodování žalobce vystupoval tak, že veškeré těžební práce prováděl sám, resp. prostřednictvím svých zaměstnanců apod. Inspekce proto ve svém rozhodnutí neměla pochyb o osobě odpovědné za předmětný správní delikt. Následně až v odvolání žalobce poukázal na údajnou odpovědnost pověřené společnosti, která měla dle předložených faktur těžbu provádět.
25. Správní orgány měly dle žalovaného pochybnosti o pravosti, resp. důkazní hodnotě předložených faktur, a to z několika důvodů. Žalobce doložil pouze kopie faktur placených údajně v hotovosti a bez doložení smluvního ujednání (údajně ústního). Faktury byly vystaveny dne 22.12.2014 a dne 29.1.2015, přičemž je zcela běžná praxe a v uvedeném případě tedy velmi pravděpodobné (žalobce to nikterak nerozporuje), že faktury jsou vystaveny na základě vykonané práce či dodávek až po jejím provedení. Deliktní jednání je vymezeno obdobím od 5.12.2014 do 18.3.2015, z fotografií ve správním spise pořízených dne 18.3.2015 je zřejmé, že zejména oděr kůry dřevin je poměrně čerstvý, a sám žalobce uvedl, že těžba se mu povedla téměř dokončit na konci dubna 2015. Z těchto skutečností lze vyvodit značný časový nesoulad mezi údajným deliktním jednáním pověřené společnosti při kácení, které bylo vyúčtováno předloženými fakturami, tvrzením účastníka a rovněž skutkovým stavem prokázaným inspekci v průběhu řízení.
26. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že pověřená společnost ESPRIT STUDIO, s.r.o., dle vlastních internetových stránek podniká v oblasti reklamy (velkoformátový tisk, DTP, reklamní polepy, grafické návrhy apod.). Dle úplného výpisu z obchodního rejstříku se uvedená společnost nikdy nezabývala těžbou, dopravou dřeva ani žádnou jinou činností

příbuznou. Je tedy krajně nepravděpodobné, že by společnost ESPRIT STUDIO, s.r.o., disponovala potřebnou technikou a prováděla předmětnou činnost v lese vyžadující značnou odbornost. I s ohledem na skutečnost, že ve věci 100% podílu jediného společníka společnosti ESPRIT STUDIO, s.r.o., bylo rozhodnuto o provedení exekuce, se žalobcův poukaz na odpovědnost uvedené společnosti dle žalovaného jeví pouze jako úhybný manévr sloužící k jeho vyvinění; předkládané faktury lze považovat za toliko účelové.

27. Ohledně námitky týkající se registračních značek vozidel zastížených na místě během inspekčního šetření žalovaný uvedl, že samy o sobě nemohou prokázat odpovědnost žalobce za danou protiprávní činnost. Nicméně skutečnost, že provozovatelem obou předmětných vozidel je právě žalobce, je dalším z nepřímých důkazů, že vytýkanou těžbu a dopravu dříví prováděl při své podnikatelské činnosti osobně, resp. prostřednictvím svých zaměstnanců právě žalobce. Již během šetření dne 5.12.2014 byly na místě identifikovány dva traktory Belarus bez (čitelné) registrační značky s logem „x“ na dveřích kabiny, pomocí kterých pobíhalo přibližování a vývoz dřeva. Samotná přítomnost techniky provozované žalobcem na místě před a po deliktním jednání vyvolává důvodné podezření na provádění takové činnosti právě žalobcem, resp. jeho zaměstnanci apod., a ve spojení s ostatními podklady pro rozhodnutí je odpovědnost žalobce prokázána zcela dostatečně.
28. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že z podkladů založených ve správním spise je zřejmé, že se v daném případě jednalo o tzv. úmyslnou mýtní těžbu, kterou žalobce vykonával při své podnikatelské činnosti, a jeho zavinění (minimálně ve formě nevědomé nedbalosti – neboť jako odborník v oboru těžby dříví měl a mohl vědět, co neodbornou přepravou dříví v daném terénu může způsobit) je zřejmé. Údajnou kvalifikovanost pověřené společnosti a provedení obdobných zakázek na objednávku žalobce touto společností žalobce nikterak neprokázal a žalovaný o uvedených tvrzeních v případě společnosti podnikající na poli reklamy a reklamního tisku důvodně pochybuje. Ohrožení životního prostředí v lesích je ve správním rozhodnutí náležitě popsáno, a to zejména na str. 4 odůvodnění.
29. K námitce o nepřiměřenosti uložené pokuty žalovaný uvedl, že pokuta byla náležitě odůvodněna a je adekvátní, a to zejména vzhledem k zásahu do integrity stromů a ohrožení životního prostředí v lesích s dlouhotrvajícími následky. Pro to, aby uložená pokuta měla svůj výchovný a motivační účinek, musí být i dle judikatury správních soudů citelným zásahem do majetkové sféry delikventa. Uložená pokuta uvedená kritéria splňuje a nikterak nevybočuje z dosavadní praxe inspekce na úseku ochrany životního prostředí v lesích.
30. Pokud žalobce poukázal na jiný případ, nejedná se o skutkově totožnou kauzu se všemi specifiky, ani o shodné konkrétní lesní prostředí, do něž bylo deliktním jednáním zasaženo. Pokuta musí být adekvátní vzhledem k daným skutkovým okolnostem případu a rovněž musí být dostatečně individualizovaná vzhledem k osobě delikventa, způsobu spáchání, následku apod. Nelze tedy bez dalšího srovnávat dvě pokuty uložené inspekcí za rozdílná protiprávní jednání.
31. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že označení žalobce – účastníka řízení – v napadeném rozhodnutí je otázkou vysloveně právní, jejíž posouzení ponechává na úvaze

soudu. Je však přesvědčen o správnosti své úvahy uvedené v žalobě. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že jeho současný postoj je v přímém rozporu s jeho vyjádřeními v průběhu správního řízení. V žalobě toliko vytýkal nesrozumitelnost a neurčitost výroku rozhodnutí, přičemž údajný „rozpor“ mezi jeho současným a předchozím tvrzením v žalobě přesvědčivě rozvedl. Podle žalobce nemůže být způsob jeho vyjádření rozhodující, rozhodujícím musí být skutkový stav, který musí být jak ve správním, tak i v soudním řízení objektivně zjištěn. To však správní orgány neučinily, ač tak učinit mohly.

32. Pokud žalovaný zpochybnil to, zda těžbu fakticky prováděla společnost ESPRIT STUDIO, s.r.o., jedná se dle žalobce o „zavírání očí“ před naprosto prokazatelným faktem. S uvedenou společností žalobce spolupracuje dlouhodobě, což doložil deseti fakturami z let 2014 až 2015 z různých lokalit a předávacím protokolem z lokality Mratín ze dne 21.12.2014. Žalobce má za to, že bez provedení důkazů výsledkem jednatele či dalších osob ze společnosti ESPRIT STUDIO, s.r.o., bude důkazní řízení nutně neúplné. Pokud bude prokázáno, že těžbu nekonal on, ale jeho smluvní partner, nese sice vůči třetím osobám odpovědnost občanskoprávní, ale nikoli delikt ní.

IV. Posouzení věci soudem

33. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)], přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
34. Soud před vlastním posouzením žalobních námitek konstatuje, že druhá, třetí i čtvrtá žalobní námitka se v konečném důsledku vztahují ke stěžejní skutečnosti, jež je mezi žalobcem a žalovaným sporná, a to zda se žalobce mohl předmětného správního deliktu dopustit jednáním specifikovaným ve výroku správního rozhodnutí přímo, případně jako zadavatel těžby, v jejímž důsledku došlo podle správních orgánů k ohrožení životního prostředí v lesích. Vzhledem k logice uspořádání žalobních důvodů tak soud nejprve přistoupil k posouzení důvodnosti těchto námitek, které jsou pro věc zcela zásadní.
35. Žalobci byla uložena pokuta na základě § 4 písm. c) zákona o ČIŽP, dle kterého v rozhodném znění platilo, že *inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.*
36. Soud na tomto místě připomíná, že správní soudy byly v minulosti nuceny se vypořádat se specifiky správního trestání v oblasti práva životního prostředí. V tomto směru lze poukázat především na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č.j. 1 As 86/2011 - 50, ve kterém se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval otázkou rozložení delikt ní odpovědnosti v oblasti práva životního prostředí a věnoval se mj. otázce relevantní též pro rozhodnutí o žalobě v nyní posuzované věci, tj. možnosti postihu zadavatele (objednatele) určité činnosti, jejíž realizace jinou osobou (dodavatelem, zhotovitelem) měla ohrozit nebo poškodit některou ze složek životního prostředí.
37. Městský soud v Praze ve vztahu ke zmíněnému rozsudku Nejvyššího správního soudu již uvedl, že *„Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku zdůrazňoval preventivní funkci*

odpovědnosti v právu životního prostředí a od této funkce odvíjel princip precizního vymezení a stanovení primární povinnosti v zákoně a následné přesné zakotvení deliktů odpovědnosti. V této souvislosti upozornil na nejasné rozhraní odpovědnosti v případech, kdy lze uvažovat o více osobách jako pachatelích správního deliktu. V případě, který zvažoval, přitom šlo o rozdělení odpovědnosti mezi zadavatele prací a realizátora (resp. zhotovitele) či jiné osoby, jež provádějí zásahy na základě ujednání se zadavatelem. Řešení tohoto „problému“ považoval Nejvyšší správní soud za celospolečensky významné, neboť neefektivní nastavení právní odpovědnosti právě v právu životního prostředí nesvědčí účinné ochraně životního prostředí, ani spravedlivému rozložení odpovědnosti mezi subjekty vystupující v těchto procesech.“ (viz rozsudek ze dne 21.2.2019, č. j. 10 A 141/2015-35).

38. Nejvyšší správní soud v předmětném rozhodnutí i s poukazem na relevantní doktrinární názory k uvedené otázce uvedl, že *„na rozdíl od úpravy trestněprávní, neumožňují normy uplatňované při správním trestání zvažovat odpovědnost spolupachatele, případně návodce či organizátora, jak je tomu při trestání soudním. Absence obecného předpisu, jenž by upravoval obdobné instituty i v oblasti správních deliktů, pak způsobuje nemožnost zohlednění skutečnosti, že se na jejich spáchání mohlo různým způsobem podílet vícero osob. Tento náhled se objevuje i v právní teorii: „Důvodem existence sporné právní otázky, tedy zda je odpovědný „ten, kdo držel pilu“ (resp. jiné deliktně významné jednání vlastním jménem fakticky provedl – zhotovitel díla), nebo „ten, kdo deliktně významné jednání inicioval“ (zadavatel díla), případně oba, je absence trestnosti účastenství (organizátorství, návod, pomoc) v oblasti správního trestání (na rozdíl od trestního práva). Zákon č. 114/1992 Sb. přitom ve většině případů neobsahuje skutkovou podstatu přestupku nebo jiného správního deliktu dopadající přímo na jednání zadavatele prací“. Doplnil přitom, že „je proto vzhledem k výše uvedenému toho názoru, že by na úseku správních deliktů v oblasti ochrany životního prostředí k vyššímu preventivnímu působení práva přispěla úprava odpovědnosti objednatele díla, zvláště když k protiprávnímu jednání dochází na jeho přímý pokyn a objednatel díla je často právě tou osobou, která má z protiprávního jednání mnohem větší prospěch než osoba, která porušení povinnosti konkrétně způsobila“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011 – 50).*
39. Zdejší soud při formulaci východisek rozhodných pro posouzení důvodnosti předmětného okruhu žalobních námitek nepřehlédl, že správní soudy ve své rozhodovací praxi připustily, že za určitých okolností může být pachatelem správního deliktu na úseku ochrany životního prostředí rovněž osoba zadavatele (objednatele) určité činnosti, jejíž realizace jinou osobou (dodavatelem, zhotovitelem) měla ohrozit nebo poškodit některou ze složek životního prostředí.
40. V naposledy citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že *„samozřejmě je možné představit si situaci..., kdy by mohla nastoupit deliktů odpovědnost realizátora i investora, a to například pokud by uvedené práce prováděli oba, resp. zaměstnanci obou subjektů, či kdy by zaměstnanci investora na místě samém řídili práce či dávali pokyny k provádění prací prováděných realizátorem“. Shodný závěr potom plyne z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 1. 1999, č. j. 6 A 234/96 - 35, kde soud posuzoval situaci, kdy byl několika podnikatelskými subjekty na základě smlouvy o dílo s obcí jako objednatelem proveden ořez dřevin. Dovodil přitom, že „odpovědnost zadavatele prací vyloučit nelze“, „zejména pokud byla činnost prováděna podle požadavků zadavatele, za metodického dohledu jeho pracovníků a při předávání nebyly ze strany zadavatele vzneseny*

jakékoliv připomínky.“ Obdobné závěry pak plynou i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 As 50/2008 - 64, v němž Nejvyšší správní soud připustil odpovědnost i jiných osob, a to protože nebylo dostatečně zdůvodněno, co bylo činností představující škodlivý zásah. Považoval přitom za významné, že práce sice fakticky provedla společnost najatá zadavatelem, avšak na jeho pokyn a po jím provedeném označení stromů určených k pokácení.

41. Rovněž v dalším rozhodnutí Nejvyšší správní soud akcentoval shora popsané limity spočívající v neexistenci zákonné úpravy spoluodpovědnosti za vznik závadného stavu v oblasti práva ochrany životního prostředí a upřednostnil výše uvedený zákaz rozšiřování odpovědnosti za správní delikt v důsledku nepřipustného použití analogie v neprospěch pachatele. V rozsudku ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 236/2014 - 22 Nejvyšší správní soud v tomto směru uzavřel, že *„aby však bylo možné žalobkyni za takové jednání postihnout, bylo by zapotřebí využít některého z institutů trestního práva jako je účastenství, resp. organizátorství. Neexistuje totiž žádný kodex správního trestání, který by tyto instituty pro danou oblast zakotvoval. Zároveň však platí zákaz použití analogie k tíži pachatele (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2006, č. j. 11 Ca 227/2005 - 52). Nejvyšší správní soud má za to, že právě rozšíření odpovědnosti na žalobkyni by bylo nepřipustným použitím analogie, resp. nepřipustným rozšiřujícím výkladem“*
42. Uvedené závěry byly opakovaně reflektovány v dalších rozhodnutích Nejvyššího správního soudu. V tomto ohledu zdejší soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2016, čj. 4 As 117/2016 - 26, kde Nejvyšší správní soud rovněž dovodil, že objednatel těžební činnosti mohl být za správní delikt odpovědný, pokud se na vlastní těžební činnosti podstatnou mírou podílel, neboť ji prostřednictvím svého pověřeného zaměstnance kontroloval a řídil.
43. Z takto formulovaných judikatorních východisek, podle nichž může být pachatelem správního deliktu podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP jak zadavatel (objednatel), tak i dodavatel (zhotovitel) těžební činnosti, ve své rozhodovací praxi vychází i zdejší soud (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2016, čj. 9 A 151/2012 - 47, rozsudek ze dne 14.6.2018, čj. 9 A 123/2016-59 nebo rozsudek ze dne 21.2.2019, čj. 10 A 141/2015-35). Soud přitom neshledal důvod se od těchto východisek odchýlit ani při posouzení nyní projednávané věci.
44. Shora citované ustanovení § 4 písm. c) zákona o ČIŽP zakládá deliktní odpovědnost té právnické nebo fyzické osoby, která svým jednáním ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že vlastním zaviněním vytvoří podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Shodně jako právní normy, které byly základem posouzení ve výše označených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu, specificky nerozlišuje, zda v případech, kdy se na takové činnosti fakticky podílí více subjektů, je oním odpovědným subjektem zadavatel nebo objednatel činnosti, či ten, kdo takovou činnost fakticky vykoná. Sankční odpovědnost je nicméně primárně odvozena od jednání, kterým dojde k poškození nebo ohrožení životního prostředí v lesích vytvořením podmínek pro působení škodlivých činitelů.
45. Správní orgány v nyní posuzované věci žalobci vytýkaly, že se předmětného správního deliktu dopustil skutkem popsaným ve správním rozhodnutí tak, že *„v období od 5.12.2014*

do dne provedení inspekčního šetření, tj. 18.3.2015 na lesním pozemku p. č. 258/6 v k. ú. Mratín, způsobil vyvážení dříví koleje hluboké 25 až 50 cm o délce 322 m a dále vyvážení a přibližováním dříví poškodil 10 dřevin oděrem kůry bez následné sanace ran. Tím účastník vlastním zavinením vytvořil podmínky pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů.“ Žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítal, že v rozhodném období těžební práce neprováděl, neboť je prováděla na základě (ústní) dohody společnost ESPRIT STUDIO, s.r.o., což doložil vystavenými fakturami ze dne 22.12.2014 a 29.1.2015. K tomuto tvrzení žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že tato námitka je v rozporu s předchozími tvrzeními žalobce, pokud vystavené faktury měly prokazovat, že žalobce těžební činnost nevykonával. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je však zároveň uvedeno, že podle těchto faktur společnost ESPRIT STUDIO, s.r.o., vyvážení dříví ukončila v lednu 2015 (s. 6 bod 2 napadeného rozhodnutí).

46. Z výroku i z odůvodnění správního rozhodnutí, aprobevaného napadeným rozhodnutím, je seznatelné, že správní orgány žalobci kladly za vinu samotnou realizaci těžby, nikoliv její zadání, resp. její objednání a umožnění její realizace. Nicméně v dané věci nelze vyloučit, že se na vyvážení a přibližování dříví podílely dva subjekty - žalobce a jím pověřený dodavatel (spol. ESPRIT STUDIO, s.r.o.). Z napadeného rozhodnutí ani ze správního rozhodnutí totiž jednoznačně nevyplývá, že by se této činnosti účastnil pouze žalobce, a ani skutková zjištění, která tvoří podklad pro vydání těchto rozhodnutí, nejsou dostatečná. Ve správním řízení mělo být náležitě vyjasněno, zda žalobcem označený dodavatel, tj. spol. ESPRIT STUDIO, s.r.o., měl skutečně uzavřenou (byť ústní) smlouvu se žalobcem, na základě které prováděl v rozhodném období vývoz a přibližování dříví, případně mělo být jasně prokázáno, že tuto činnost v daném období prováděl výlučně žalobce. Žalovaný postupoval nesprávně, pokud své závěry o odpovědnosti žalobce opřel fakticky jen o telefonické a následně i písemné vyjádření žalobce a ve svém hodnocení důsledně nepracoval s tvrzením, že činnost, jež je žalobci kladena za vinu, mohla reálně provádět jiná (právnícká) osoba, což je skutečnost, jejíž vyloučení z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí ani nelze jednoznačně dovodit. Jakkoli totiž žalovaný na jednu stranu v odůvodnění napadeného rozhodnutí zamítl námitku žalobce, že by za způsob těžby a za způsobené škody nesla odpovědnost společnost ESPRIT STUDIO, s.r.o., na druhou stranu uvedl, že podle předložených faktur „je více než pravděpodobné, že přibližování a vyvážení dříví společností Esprit bylo ukončeno v lednu 2015“, a dále, „zda ještě účastník prováděl těžbu v únoru a březnu není prokázáno, ale v době inspekčního šetření 18.3.2015 už na předmětném pozemku neprobíhaly aktivní práce a těžba byla kompletní“.
47. Lze připustit, že ve vyjádření k žalobě se žalovaný pokusil blíže odůvodnit své rozhodnutí a poukazoval na některé důvody, pro které dospěl k závěru, že časová souslednost údajných těžebních prací a data vystavených faktur i předmět podnikání společnosti ESPRIT STUDIO, s.r.o., jakož i přítomnost vozidel žalobce v okolí místa těžby mohly vést správní orgán k nepřímým závěrům, že se žalobce skutečně deliktního jednání dopustil. K tomu je však nutno uvést, že absence dostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže být dodatečně zhojena vyjádřením žalovaného k žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008–71 či ze dne 28.1.2009, č.j. 1 As 110/2008–99). Zároveň žalovaný v tomto ohledu nepostupoval podle ust. § 89 odst. 2 s. ř., podle kterého má povinnost přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání; nevypořádal se totiž dostatečně s námitkou žalobce, že se správního deliktu fakticky sám nedopustil.

48. Soud s odkazem na shora uvedené dodává, že pokud by bylo prokázáno, že realizaci těžby reálně prováděla osoba odlišná od osoby žalobce, žalobce by to automaticky nezbavovalo deliktní odpovědnosti. V takové situaci by však bylo třeba náležitě prokázat a odůvodnit, jakou úlohu měl žalobce v rámci smluvního vztahu s dodavatelem, tj. kdo uvedenou činnost prováděnou jinou osobou řídil, kontroloval či uděloval ke způsobu jejího provádění pokyny. Pokud by však jakékoliv (přímé či nepřímé) zapojení žalobce do těžebních prací prokázáno nebylo, žalobce by to zbavovalo deliktní odpovědnosti za jednání, jež mu je kladeno správními orgány za vinu; tuto odpovědnost by měla osoba, která těžební práce skutečně prováděla. V tomto ohledu závěry správních orgánů obou stupňů, že za správní delikt podle § 4 písm. c) zákona o ČIŽP nese odpovědnost právě žalobce, resp. že tuto odpovědnost nese v plném rozsahu, stojí na nedostatečných skutkových zjištěních.
49. I přes shora uvedený závěr považuje soud za vhodné vyjádřit se ke zbylým žalobním námitkám. Nedůvodná je námitka žalobce, že napadeným rozhodnutím bylo nesprávně změněno jeho označení jako fyzické osoby, kdy namísto původně užitého identifikačního čísla osoby (IČO) byl žalobce označen datem narození. Neuvedení identifikace žalobce tak, že se správního deliktu dopustil jako podnikající osoba, resp. neuvedení jeho identifikačního čísla podnikající osoby nemůže způsobit nicotnost ani nezákonnost rozhodnutí.
50. Podle § 68 odst. 2 věta druhá správního řádu *se účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, označují v rozhodnutí údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2).* Podle § 18 odst. 2 věta druhá správního řádu jsou *umožňujícími identifikaci fyzické osoby jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.* Smyslem ust. § 18 odst. 2 správního řádu *„je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.9.2015, č.j. 7 Azs 166/2015-48).
51. Tím, že žalovaný zaměnil označení žalobce jeho identifikačním číslem podnikající osoby (uvedeným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) za označení datem narození, nikterak nezpůsobil možnou záměnu účastníka (žalobce) s jinou osobou, kdy z vymezení skutku i z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalobce vystupoval jako fyzická podnikající osoba. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním rovněž nevyvstala jakákoliv pochybnost o identitě takto označeného žalobce. Nutno však konstatovat, že správní orgán takto postupoval zcela nadbytečně, jelikož z dikce § 18 odst. 2 s. ř., na který odkazuje § 68 odst. 2 s. ř., sice vyplývá, že *údaji, umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení a datum narození a místo trvalého pobytu, nicméně takovým údajem může být popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.* Takovým případem zvláštního zákona je zákon č. 111/2009 Sb. o základních registrech, který uvádí, že identifikátorem subjektu vedeného v registru osob je identifikační číslo osoby (§ 12 zákona č. 111/2009 Sb.). Změna, kterou žalovaný provedl, tak byla pouze formálního charakteru, bez dopadů na jasnou identifikaci účastníka řízení (žalobce), a zároveň byla zcela nadbytečná. Soud má za to, že pokud se měl žalobce dopustit vytýkaného správního deliktu v důsledku své podnikatelské činnosti, bylo by vhodnější užít k označení jeho

osoby spíše identifikačního čísla a nikoliv datum narození. Postup, jaký zvolil žalovaný, však ve svém důsledku nezákonný není.

52. K výši uložené sankce, jejíž nepřiměřenost žalobce namítal, soud s ohledem na shora přijaté závěry o nedostatečnosti skutkových zjištění pouze obecně uvádí, že je primárně v působnosti správního orgánu, aby sankci s ohledem na veškeré rozhodující okolnosti uložil v rámci zákonných mantinelů. Soud může zasahovat do výše uložené sankce pouze v souladu s ustanovením § 78 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, uvedl, že „o zjevně nepřiměřenou výši sankce (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí“. S ohledem na skutečnost, že za uvedený správní delikt (dnes přestupek) je možno uložit sankci až do výše 5 000 000 Kč a žalobci byla uložena sankce ve výši 150 000 Kč (3% zákonné sazby), jedná se nepochybně o sankci uloženou těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí. Jak již uvedl ve vyjádření k žalobě žalovaný, výše sankce musí být adekvátní vzhledem k daným skutkovým okolnostem případu a rovněž musí být dostatečně individualizována vzhledem k osobě delikventa, způsobu spáchání a jeho následku. Posouzení zákonnosti úvah správního orgánu týkajících se konkrétní výměry pokuty by však bylo předčasné, a to s ohledem na nedostatečnost skutkových zjištění, na základě kterých správní orgán k uložení sankce žalobci přistoupil.

V. Závěr a náklady řízení

53. Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Soud přisvědčil žalobci, že žalovaný se jednak dostatečně nevypořádal s jeho námitkou týkající se jeho odpovědnosti za předmětný správní delikt, resp. s jeho obranou, v níž označil jiný subjekt, který se tohoto deliktu při provádění mýtní těžby fakticky dopustil. Zároveň bylo nutno konstatovat, že napadené rozhodnutí je postaveno na nedostatečných skutkových zjištěních, jež vedly žalovaného k závěru, že to byl právě (a výlučně) žalobce jakožto podnikající fyzická osoba, kdo se dopustil správního deliktu popsaného ve výrokové části správního rozhodnutí.
54. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a), b) ve spojení s § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení zohlední správní orgán závěry soudu vyslovené výše, doplní dokazování tak, aby byl objasněn případný podíl žalobcem označené společnosti ESPRIT STUDIO, s.r.o., na spáchání předmětného správního deliktu a nově vydané rozhodnutí náležitě odůvodní.
55. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán [§ 78 odst. 5 s. ř. s.].
56. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále náklady za zastoupení advokátem, které sestávají z odměny za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsí žaloby, replika), tedy 9 300 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 10 200 Kč, a dále z částky 2142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování

a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty [§ 57odst. 2 s. ř. s.]. Za důvodně vynaložené náklady řízení soud nepovažuje odměnu za úkon právní služby, kterým byla replika k vyjádření žalovaného, neboť v ní žalobce pouze zopakoval již dříve předestřenou argumentaci. Celková výše žalobci přiznané náhrady nákladů řízení tedy činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2019

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu